

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за начелника прве класе среза нишавског, Ђорђа Димитријевића, начелника исте класе среза бањског, по службеној потреби;

за начелника прве класе среза крагујевачког, Станоја Бељића, начелника исте класе среза посавског, округа ваљевског, по службеној потреби;

за начелника прве класе среза јабланичког, Тихомира Денића, начелника средског у пензији;

за начелника прве класе среза тамнавског, Николу Ванића, начелника средског у оставци;

за начелника прве класе среза расинског, Чедомира Урошевића, порезника у пензији;

за начелника прве класе среза голубачког, Косту Поповића, порезника пожаревачког пореског одељења;

за начелника друге класе среза јасеничког, округа крагујевачког, Милутина Пећанина, начелника исте класе среза орашког, по службеној потреби;

за начелника друге класе среза ражањског, Божидара Радвановића, начелника исте класе среза звишког, по молби;

за начелника друге класе среза параћинског, Љубомира Вуловића, начелника исте класе среза јадранског, по службеној потреби;

за начелника друге класе среза алексиначког, Живојина Белопавлића, секретара исте класе начелства округа ужичког, по молби;

за начелника друге класе среза моравског, округа нишког, Лазара Нешића, начелника исте класе среза брзо-паланачког, по молби;

за начелника друге класе среза лужничког, Милорада Матића, секретара исте

класе начелства округа пиротског, по службеној потреби;

за начелника друге класе среза звишког, Драгомира Николића, начелника исте класе среза крајинског, по службеној потреби;

за начелника друге класе среза пожаревачког, Михаила Мијовића, начелника исте класе среза нишавског, по службеној потреби;

за начелника друге класе среза рамског, Николу Матијевића, начелника средског у пензији;

за начелника друге класе среза студеничког, Сретена Јовановића, начелника средског у пензији;

за начелника друге класе среса јасеничког, округа смедеревског, Милана Пантића, секретара начелства у оставци;

за начелника друге класе среза јадранског, Живојина Будимировића, начелника треће класе среза посаво-тамнавског;

за начелника треће класе среза посавског, округа београдског, Михаила Достаћића, начелника исте класе среза ражањског, по службеној потреби;

за начелника треће класе среза посавског, округа ваљевског, Драгољуба Ђ. Јовановића, начелника исте класе среза грузанског, по молби;

за начелника треће класе среза пчињског, Милована Јовановића, начелника исте класе среза моравског, округа нишког, по молби;

за начелника треће класе среза брзо-паланачког, Велимира Кузмановића, начелника исте класе среза млавеког, по молби;

за начелника треће класе среза кључког, Петра Миленковића, начелника исте класе среза моравског, округа пожаревачког, по службеној потреби;

за начелника треће класе среза неготинског, Мелентија Владисављевића, начелника исте класе среза кључког, по молби;

за начелника треће класе среза поречког, Јована Спиридоновића, начелника

исте класе среза деспотовачког, по службеној потреби;

за начелника треће класе среза жупског, Милорада Тутунџића, начелника исте класе среза црногорског, по молби;

за начелника треће класе среза трстеничког, Петра Милићевића, начелника исте класе, среза пожаревачког, по службеној потреби;

за начелника треће класе среза деспотовачког, Љубомира Јоцића, секретара исте класе начелства округа пожаревачког, по службеној потреби;

за начелника треће класе среза ресавског, Перка Зековића, начелника исте класе среза косаничког, по службеној потреби;

за начелника треће класе среза бањског, Душана Јеремића, начелника исте класе среза ресавског, по службеној потреби;

за начелника треће класе среза поцерског, Милорада Томића, начелника исте класе среза поречког, по молби;

за начелника треће класе среза млавског, Косту Богдановића, начелника исте класе среза јабланичког, по службеној потреби;

за начелника треће класе среза моравског, округа пожаревачког, Јована Михајловића, начелника исте класе среза лужничког, по службеној потреби;

за начелника треће класе среза љубињског, Милорада Смиљанића, начелника исте класе среза качерског, по службеној потреби;

за начелника треће класе среза качерског, Светислава Јелчића, секретара исте класе начелства округа рудничког, по службеној потреби;

за начелника треће класе среза бољевачког, Живка Николића, начелника исте класе среза хомољског, по службеној потреби;

за начелника треће класе среза златиборског, Живка Лазаревића, секретара исте класе начелства округа топличког, по службеној потреби;

по службеној потреби;

за начелника треће класе среза рачанског, Милана Јанковића, начелника исте класе среза тамнавског, по службеној потреби;

за начелника треће класе среза прокупачког, Петра Драгомировића, начелника исте класе среза крагујевачког, по службеној потреби;

за начелника треће класе среза орашког, Бранка Вукојевића, начелника исте класе среза златиборског, по молби;

за начелника треће класе среза гружанског, Борђа Ст. Костића, порезника чачанског пореског одељења;

за начелника треће класе среза крајинског, Борислава Милосављевића, јавног правозаступника из Пожаревца;

за начелника треће класе среза посавамнавског, Николу Буричића, пређашњег начелника среског;

за начелника треће класе среза хомољског, Михајла С. Илића, начелника среског у пензији;

за начелника треће класе среза пригорског, Косту Борђевића, начелника среског у пензији, и

за начелника треће класе среза косачког, Радомира Васиљевића, писара друге класе првостепеног суда књажевачког;

за секретара прве кл. начелства округа тимочког, Јована Ђ. Јовановића, начелника исте класе среза прокупачког, — по службеној потреби;

за секретара прве кл. начелства округа пиротског, Јована Л. Илића, порезника трстеничког пореског одељења;

за секретара друге кл. начелства округа чачанског, Божидара Ђурића, секретара исте класе начелства округа крушевачког, — по службеној потреби;

за секретара друге кл. начелства округа ваљевског, Михаила Гудовића, секретара начелства у пензији;

за секретара друге кл. начелства округа крушевачког, Михаила Протића, начелника исте класе среза љубићког, — по службеној потреби;

за секретара друге кл. начелства округа пожаревачког, Драгутина Пантелића, секретара исте класе начелства округа тимочког, — по службеној потреби.

за секретара друге кл. начелства округа ужичког Милана Ј. Анђелковића, начелника исте класе среза жупског, — по молби;

за секретара треће кл. начелства округа топличког, Димитрија Протића, начелника исте класе среза трстеничког, — по службеној потреби; и

за секретара треће кл. начелства округа рудничког, Симу Вучковића, писара прве класе јагодинског првостепеног суда.

за комесара железничке полиције у Пироту, у рангу начелника среског друге класе, Михаила Стојковића, комесара полиције у Сењском Руднику у рангу начелника среског исте класе, по службеној потреби;

за комесара полицијског у Сењском Руднику у рангу начелника среског треће класе, Вељка Рамадановића, начелника исте класе среза голубачког, по службеној потреби;

за комесара железничке полиције у Нишу, у рангу начелника среског треће класе, Јована Сјеничког, комесара железничке полиције у Пироту, у рангу начелника среског исте класе, по службеној потреби; и

за полицијског писара прве класе среза параћинског, Петра Протића, комесара

железничке полиције у Нишу, у рангу полицијског писара друге класе.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I, на предлог Министра унутрашњих дела, а на основу чл. 34 закона о пословном реду у Државном Савету, одобрено је решење Државног Савета, донето на основу чл. 144 тач. 9 Устава које гласи:

„Да се Стеван Биљетина, учитељ у Негбини, родом из Карловца у Хрватској и поданик угарски, прими у српско поданство по својој молби, заједно са својом женом Теодором, изузетно од § 44. грађанског закона, пошто је поднео уредан отпуст из својег садашњег поданства.“

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 5. септембра 1908. године у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I, благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела, одобрити решење Државног Савета од 28. августа ове год., које гласи:

„Одобрава се Министру унутрашњих дела, да на оправке и доправке зграда Државне Хемијске Лабораторије по ревидисаном предрачуну и одобреној лиценцији може утрошити суму од 2.769 динара и овај издатак показати у расходу на терет ванредних расхода Министарства унутрашњих дела, санитарско одељење, одређене у санитарском буџету за ову годину, на оправке и доправке постојећих болничких и осталих санитарских зграда.“

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 6. септембра 1908. год. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

ДОКАЗ У КРИВИЧНОМ ПОСТУПКУ

(НАСТАВАК)

д) Искази саучесника о околностима, које им се стављају на терет, морају се и другим доказима потврђивати, тако да ничега нема, по чему би се могло закључити на њихов ранији договор о томе, или по чему би се могло посумњати у истинитост њиховог исказа (§ 231 т. е). Није, дакле, довољно да саучесници признају за себе кривицу и да се њихови искази слажу, него се тражи, да то њихово признање буде и другим доказима поткрепљено. На тај се начин добија још већа вероватноћа да су њихови искази одиста истинити, н. пр. два саучесника изјави да су с трећим, који не признаје, убили А на тај начин што је један на њега пуцао, а за тим су сва тројица леш однели на једно место и закопали. Ако се сад увиђајем нађе леш, а лекарским мишљењем на основу секције нађе да је смрт наступила услед повреде нанесене пушчаним зрном, онда се тим доказима потврђују искази саучесника, и пре ће се узети за истините.

Није довољно да се само отежавајуће околности, које против саучесника постоје, поткрепљују другим доказима

или основима, већ је за доказну вредност њихових исказа потребно, да има и таквих околности, којима се њихови искази и у свему другом поткрепљују (§ 231 т. г).

ГЛАВА ПЕТА

ИСПРАВЕ¹⁾

§ 38.

Појам и подела исправе.

I. Исправом у најширем смислу зове се сваки мртав предмет, из кога се може извести да једна чињеница постоји. Под исправом у ширем смислу, међутим, разумемо мртве предмете које је човек начинио, и из којих се може извести да је каква чињеница истинита. И најзад, под исправом у ужем смислу разумемо писмено које је кадро уверити судију о извесности или каквоћи чињенице која је предмет доказа и која је важна за решење кривично-правног спора.

Исправе у најширем и ширем смислу нису самостална доказна средства ни с погледом на њихов садржај ни с по-

¹⁾ Jenul, Das öster. Criminalrecht IV 97; Kitha, Thatbestand 254; Mittermaier, Beweislehre 378; Rulf, Commentar II 115; Zachariae, Handbuch II 447; v. Kries, Lehrbuch 412; Birkmeyer, Lehrbuch 459.

гледом на форму у којој се употребљавају. До онога, што оне показују, може судија доћи само на тај начин што ће их својим чулима опазити, т. ј. увиђајем, те се стога оне јављају или као увиђај или као индиције. Међутим, по садржају свом, ни исправе у ужем смислу нису самостална доказна средства, већ долазе у коју од других врста доказа. Јер исправа у ужем смислу, о којој ћемо само и говорити, може:

а) садржати у себи чињенице које улазе у биће или *corpus delicti* једног кривичног дела, н. пр. увредљиво писмо, лажни тестамент и т. д. Исправа се овде јавља као предмет на коме је или помоћу кога је извршено једно кривично дело, дакле, као предмет увиђаја; или

б) може у себи садржати вештачко мишљење; или

в) може у себи садржати признање оптуженог; или

г) може у себи садржати сведоџбу сведока; или

д) може у себи, најзад, садржати чињенице из којих се даје извести закључак или да једно кривично дело постоји или да је извесно лице учинилац једног кривичног дела, н. пр. подозрева преписка, вансудско признање и др. У овом случају се исправа по свом садржају јавља као индиц или основ подозрења.

Из свега овога изилази, да су исправе *по садржају* свом или предмет увиђаја или писмени облик у коме се јављају остала доказна средства, а само *по својој спољашњој* — писменој — форми сматрају се као самостална доказна средства, те се само с тога о њима засебно говори.

Кад се ма који доказ изнесе у писменој форми пред судију, н. пр. протокол увиђаја, писмена лекарска сведоџба и др., то он не дејствује непосредно већ посредно. Из овога изилази, да ће се у толико мање моћи употребити један доказ у писменој форми у колико је више поступак организован на начелу усмености и непосредности. Ту је доказ у писменој форми изузетак, јер се допушта само онда, кад се не може непосредно да добије. Инквизиторски поступак био је организован на начелу писмености и посредности, стога су исправе, т. ј. докази у писменој форми, биле главно доказно средство. У реформираном поступку је то другаче. Ту за главни претрес вреди начело усмености и непосредности, те се и сви докази имају изнети непосредно, изузев случајеве које закон предвиђа. И по нашем поступку је главни претрес усмен и непосредан, само ипак не у оној мери у којој је он то у новијим законодавствима, јер даје потпуну вредност доказима у писменој форми и у оним случајевима, у којима то реформирана законодавства не допуштају. Генерална истрага и прелазни поступак, међутим, организовани су на начелу писмености и посредности, те је стога и доказ у писменој форми допуштен.

II. Од различитих подела исправа довољно је поменути ове две као најважније:

1. Све су исправе или такве, да су унапред, приликом њиховог прављења, одређене да послуже као доказ, н. пр. судски протоколи, писмено направљени уговор и т. д.; или су такве, које служе као доказ, али нису унапред одређене за то, н. пр. приватна писма, бележници и т. д. Ова подела нема практичног значаја за кривични поступак.

2. Од већег је практичног значаја подела на *јавне* и *приватне* исправе. Јавне су исправе оне, које издају надлежне власти, или и чиновник, у границама своје дужности и у законом прописаној форми (§ 234). Док су приватне исправе оне, које издају приватна лица, због чега им се и не даје јаван карактер, па макар их издао и чиновник, само не као службено већ као приватно лице.

§ 39.

Поступак код исправа.

Ако се хоће да прибави доказ исправама, онда поступак, којим се то има да постигне, делимо на три саставна дела и то: *прво*, треба *добавити* исправу, која има да послужи као доказ; *друго*, треба *утврдити истинитост* те исправе; и *треће*, треба *употребити* исправу, а после свега овога долази оцена садржаја исправе као доказа.

I. Добављање исправа.

Да би се исправом могло нешто доказати, мора она, на првом месту, бити у рукама иследника и суда. Ако се исправа налази у рукама трећег, настаје питање, у колико је овај дужан да изда исправу у циљу доказа? У интересу проналажења истине законодавац је установио дужност издавања исправа, што се јасно види из § 83. По том закону има се принудити на издавање онај, који исправе неће да изда, а сигурно се зна да се код њега налазе. Сасвим је свеједно, да ли се исправа налази код власти или код приватних лица. Чак су и поштански званичници дужни на захтев иследне власти узаконити и издати писма и телеграме, које окривљени пише или који њему долазе (§ 84). Пре употребе принудних средстава, има се од лица, код кога се исправе налазе, тражити да их драговољно изда; остане ли то без успеха, онда се има приступити претресу као средству за добављање предмета потребних у поступку, па ако се ни на тај начин тражене исправе не добаве, а извесно се зна да се налазе код тога лица, тек тада се има на издавање принудити. Принудно средство је овде исто које и према сведоку који неће да сведочи, т. ј. притвор до шест недеља (§ 83).

(наставиће се)

Д-р Бож. В. Марновић.

НОВО КАЗНЕНО ПРАВО ЗА МАЛОЛЕТНИКЕ У АУСТРИЈИ.

— Dr. jur. Alfred Gross. —

I. Одредбе материјално-правног садржаја.

2. Условна осуда.

(НАСТАВАК)

д). На врло подесан начин решио је пројекат *штање кривичног поступка*. На првом месту одређено је, да изрицање

суспензије казне има да чини, поред разлога, саставни део *аресуде*; одлагање казне има да се уведе у казнени регистар. Даље, наређује предлог, напуштајући у принципу становиште, које су досадашњи пројекти узимали: „Незадовољству има места и може га изјавити лице, које је за исто овлашћено, с тога што је у поступку против малолетника погрешно или без навођења разлога *одложена* казна, или што је *пропуштено* одлагање казне (§ 283. кривич. суд. пост. нов.).“ Ово се незадовољство може из-

јавити како у поступку обичних судова, тако и у поступку средњих судова. Подношење незадовољства има суспензивно дејство. Исто тако против одлуке, да се с пробом успело, или да се условно одложена казна има применити, има јавни тужилац односно осуђени или његов законити заступник право, *изјаве незадовољства*.

Мора се признати, да је пројекат, нормирајући условну осуду у вези са ванредним правом ублажавања и према томе зајемчавајући редовна правна сред-

ства, правично предузео дограђивање позитивног права, које одговара његовом природном току развића. У овом је правцу типично, што спајање са позитивним кривичним поступком није стварало ни најмањих тешкоћа. Писцу је у толико пријатније ово констатовати, што су оваквим регулисањем остварени његови предлози, који су чињени у овом правцу.

3. опомена. (Безусловно одрицање од казне).

Пошто је проценат предвидео условну осуду за теже случаје, и пошто се иста мора сматрати као казна, изгледа да њој нема места код малолетних лица, кад се тиче сасвим малих кривичних дела. Тачније би било, да се у овим случајима одустане сасвим од казне, а да се малолетници на други згодан енергичан начин упуте на пут. Јер само онде, где јој има места, казна је корисна и правична; бесмислено казнити, где је казна излишна, противи се нашем осећају правичности. Ако је пројекат хтео да оствари идеју, да одустане од казне код сасвим ситних кривичних радња, то се могло ово постићи на два начина: или би се могао прекршити *принцип легалитета* у кривичном поступку и створити могућност, да се у таквим случајима обустави слеђење, или би се у пресуди морало изрећи *безусловно одрицање од казне*. Из принципних разлога одбио је пројекат да пође првим путем и тако је дошао до безусловног одрицања од казне у форми *опомене*. Ова има да дође у особито лаким случајима на *место казне*; она се има применити код кривичних дела, која се казне само новчаном казном, или казном лишења слободе највише до 3 месеца. Опомена се не може схватити као казна, судија има чак у својој пресуди, пошто је утврдио постојање дела и кривицу оптуженог, да изрекне, да се од сваке казне одустаје (чл. I § 5.).

Несумњиво је, да се с тога опомена не сме сматрати као укор, пошто овај у смислу §§ 414, 417. и 419. казн. зак. важи као казна, а осем тога законодавац га је само на ове случаје ограничио, а према малолетницима га у принципу искључио. *Процент је овде имао управо тенденцију, да зајемчи некажњивост*. На жалост, ова идеја није консеквентно до краја изведена. Јер према пројекту ова опомена има да се уводи у казнини регистар; једном опоменути нема право *pro futuro* да добије опомену или условну осуду; рехабилитацијом се уништава мрља осуде. Ако се сетимо тога, да се о условној осуди у случају кад се осуђени добро владао, не треба да води рачун код будућих кривичних дела, да овде као и код опомене постоји исти рок за рехабилитацију, тада се, не водећи рачуна о често помињатом *„Дамокловом мачу“*, не може увидети никаква битна разлика између опомене и условне осуде. А пројекат је баш имао намеру, да такву разлику проведе! Њиме је очигледно изложена недоследност, у коју је пао пројекат.

Ако се хоће да подражава енглески образац и малолетник у овим особито лаким случајима отпусти без казне, заплашен кривичним *ислеђењем*, то се опомена не сме заводити у регистар, с њом мора бити све свршено, и осуда не сме више долазити у обзир за правну област. Само се на овај начин постиже онај ефекат, који је пројекат имао пред очима. Не сме се овде мислити напоследку на то, да пројекат не допушта *у опште никакво правно средство* против пресуда, у којима се одустало од казне, а изрекла опомена. Али би се ова одредба дала само тада оправдати, кад би се одиста цело зло састојало у простом саопштењу опомене, иначе недопуштање правних средстава значило би ужасан назадак у поступку. Пошто је пројекту сасвим нејасна установа, коју хоће да нормира, то он пада из једне недоследности у другу; ова партија о опомену најпогрешнија је у целом предлогу.

4. Условни отпуст.

Не треба да наиђе ни на какво принциписано противљење *условни отпуст*, који је владин пројекат такође предложио да се уведе. Ова мера, која се мора схватити и као условна осуда и као модификација извршења казне, одговара идеји правичности, која захтева, да се осуђенику, од кога се има надати, да је делице већ издржата казна постигла свој циљ, опрости остатак казне. На овај се начин паралише она опасност, која је, као што је тачно још Бентам запазио, скопчана са непосредним прелазом из потпуног ограничења казнионице у неограничени слободни живот, што после интернирања наступа једно стање ограничене слободе као стадијум прелаза. Не говори на последњем месту за условни отпуст и околност, што нада, да ће се добити ово благодетељање, служи као особито подесно средство за одржање дисциплине у казнионицама.

Мање је срећан био пројекат са регулисањем саме установе. Привремено пуштање у слободу треба да се може применити код оних казна лишења слободе, које износе најмање 3 месеца, ако учинилац при извршењу своје радње није био навршио 18. годину и није био кажњен пре тога за какво злочинство. Најмање морају бити издржате 2/3 казне. Рок за пробу траје до краја рока за истек казне, а мора изнети најмање 6 месеци. За отпуст се захтева престанак осуђеника, а благодетељање се даје само онима, који су се за време издржања казне добро владали, и код којих претходни живот и понашање у заводу дају вероватан закључак, да ће се они у слободи добро показати.

Мора се напасти зашто је допуштен услован отпуст већ после *двомесечног* издржања казне. Постојање тако мале најмање мере значи потпуно непознавање како историјског постанка тако и саме суштине ове установе. Првобитно као последњи беочуг у компликованом ланцу ирског прогресивног система она је препостављала стварно издржање *вишегодишњег* затвора. И ако нама оскудевају

средства, да изведемо прогресивно извршење казне, ипак мора и овде као и тамо остати иста мисао, која је скопчана са установом привременог отпуста, и његово спајање са правим извршењем казне мора се и код нас у колико је могуће што ближе извести. Као туђа биљка на туђе стабло накаламљена тешко да би могла донети ова установа добре плодове. Регулисање, како га је извео пројекат, мора се обележити као погрешно.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

Др. Д. М. Суботић.

ИЗ СТРАНОГ СВЕТА

Њујоршки злочиначки конгрес.

У целом је свету изазвала велико интересовање смела мисао, да се злочинци Америке позову на један конгрес у Њујорк, на коме би се нарушиоци реда саветовали о своме положају и о данашњим приликама.

Покретач те мисли, *д-р Бен Л. Рајтман*, већ од двадесет година на овамо поставио је себи за задатак, да свима изгнаницима друштва пружи помоћи и потпоре, и од тог времена неуморно је радио на томе циљу. Још као дететом дошао је у додир са таквим круговима, чије је животне услове доцније почео да испитује.

Као десетогодишњи дечко добио је јаку жудњу за путовањем и авантурама, побегао је од куће, и скривен у једном луксузном возу отпутовао у Њујорк, те ту први пут дође у додир са најнижим слојевима њујоршког злочиначког света. У петнаестој години продужио је своје авантуре, други пут, изненада, побегавши од куће, и судбина га упуту опет у једну велику варош, у којој нађе пријема у ноћним азилима и скривштима. Ту је био сведок, како је један његов ноћни садруг био страшно зостављен, и тада му је синула мисао, да уђе у живот злочинаштва реформишући га; али не да га реформише моралним поукама, већ практичним, од сваких предрасуда слободним утицањем на мишљење и осећање изгнаника друштвених. На тај је начин хтео да учини покушај, да их лагано уздигне из судбине њиховога беднога стања.

Од тада је утрошио половину свога имања, свога времена и своје радне снаге, радећи на задатку, да поправи судбину друштвених парија. Дуга путовања, која су увек била у циљу студовања злочинаца, затвора казних завода и старалаштва над злочинцима, одвела су га и преко граница Сједињених Држава; четири се пута подуже бавио у Европи, а посетио је и Африку, Египат и Трансвал. Те су га студије најзад нагнале и на пут око света.

Ако се хоће да разуме, откуда је толико много овладао горња мисао разумом човека, који је задивио данас цео свет својим предлогом, који тако фантастично звучи, треба се осврнути и на његово богато и темељно образовање. Он је у Чикагу на медицинском универзитету са одликом свршио докторат, за

тим је у Паризу радио у Пастеровом институту, а у Италији код Ломброза. Додније је примљен као бактериолог и патолог у College of Dental Surgery у Чикагу, а затим је наименован за учитеља хистологије на ветеринарској школи у Чикагу.

Али његово научно деловање није ни у колико ослабило његово интересовање за проблемом злочинства. Годинама је он заступао гледиште, да би нарочито законодавство могло да уреди односе злочиначког света, али данас већ није тога мишљења. Д-р Рајтман заступа данас мишљење, да је једина помоћ у новим социјалним односима и да су сви реформни покрети само пролазнога значаја и утицаја.

„Друштво обраћа пажњу злочинцу само тада, када га по извршеном казним делу затвори. То није време када се може он упознати, и у коме се да појмити његово биће. То мора бити, када је он у слободи.“ То је парола за злочиначки конгрес.

Конгрес има да пружи прилике свету, да од самих злочинаца сазна, шта их је нагнало да се огреше о закон и да прекрише ред, и коме циљу они греде. Полиција има да осигура учесницима конгреса слободан рад и провод за време трајања утврђенога дневнога реда.

Читав низ познатих американских злочинаца пријавио се већ са разним предавањима:

„О просечном приходу злочинаца“ расправљаће „Boston Fredolie“ (породична имена учесника конгреса одржаће се у највећој тајности).

„Двадесет и једну годину злочинац и двадесет година затвореник“, тема је, коју ће третирати „Ciuncinati Slim“ и којом намерава статистички да докаже, да баш и онај злочинац, коме је срећа наклоњена, највећи део свога живота проведе по казним заводима.

„О жени и злочину“ држаће предавање познати „Chicago Bess“ један од најпознатијих крадљиваца Истока.

„Дужности друштва према злочинцима“ износи Pittsburg Billy“.

Сем изложенога има маса тема, које треба на томе конгресу да расправе „стручњаци“. И познатим социолозима биће одобрено учествовање у дискусијама, под условом да говоре као „људи људима“, уздржавајући се сваких моралних прилика. Д-р Рајтман нада се, да ће ова жива студија злочинства донети много интересантних практичних закључака за социјалну науку.

Наравно, да још није решено, хоће ли полиција допустити слободу у кретању, коју захтевају учесници конгреса, али ни у ком случају неће забранити одржавање конгреса. Има још, дакле, само да се одлучи, хоће ли се конгрес одржати у тајности у или ван Њујорка. У току овог месеца конгрес ће бити и одржан.

Статистика убиства у Пруској. — У 1906. години пало је у Пруској као жртва убиства 696 особа, од кога броја

пада 491 на мушке, а 205 на женске, већином одрасле личности.

Према односу броја становништва, највише убиства дешавало се овим редом:

Вестфалија са	3,03	на 1000	душа
Хохенцолернске земље са	2,93	»	»
Шлезивија	» 2,26	»	»
Западна Пруска	» 2,25	»	»
Рајнска Провинција	» 1,86	»	»
Хесен-Насау	» 1,74	»	»
Бранденбург	» 1,67	»	»
Саксонска	» 1,91	»	»
Померн	» 1,60	»	»
Источна Пруска	» 1,53	»	»
Позен	» 1,51	»	»
Хановер	» 1,45	»	»
Шлезвинг-Холштајн	» 1,33	»	»
Полициј. округ Берлин	» 1,28	»	»

У поменутој години погубљено је 13 лица.

Немци су задовољни са тако малим процентом убиства у Берлину, закључујући, да тако велико нагомилавање људства у њему нема за последицу прираштај капиталних злочина.

Број берлинских просјака. — У Берлину је у марту месецу 1907. године због просјачења приведено полицијским одељцима 1352 човека, 62 жене и 10 деце испод 12 година, дакле свега 1424 лица. Од тога је броја само опоменуто на пуштено у слободу 241 лице: за тим је 387 пуштено у слободу, али окривљено, и 796 њих задржато је да се полиција о њима стара.

У фебруару месецу ове године ухваћено је у просјачењу и предато полицијским одељцима 1806 људи, 55 жена и 10 деце испод 12 година, што износи свега 1871 лице. Од тога је броја 290 опоменуто и пуштено у слободу, 482 пуштено у слободу али кривично оптужено и 1099 задржато и предато полицијском стараштву.

Број ових просјака у лето се знатно смањује, пошто се просјаци у топлим данима размиле по друмовима и по околним местима.

Д. В. Вакић.

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I

Милосав Којић, благајник општине браћишке у срезу качерском, пита:

„Молим уредништво, да у свом листу, а по могућству у првом наредном броју, изнесе своје објашњење на следеће питање:

При самом концу прошле рачунске пореске године, управник пореског одељења среза качерског изда наређење свима општинским судовима у подручном срезу, у чији делокруг и ове-општински суд спада, да судови саставе спискове застареле порезе, те да управник исте спискове пошље и учини предлог Пореској Управи — односно Министру Финансија, да овај порез по чл. 126. зак. о непоср. по-

резу као застарео расходује, те да се исти не би за 1908. годину на дугу преводио. Судови општински, разуме се, одмах су послали тражене спискове одељењу.

Одмах после неколико дана, управник шаље овом суду послати му списак у препису с наређењем, да суд ове дужнике пореске, чији је порез застарио, ослободи по распореду бр. 2 и тако ову застарелу порезу да не преводи на дуг за 1908. год. а он ће, вели, подејствовати, да и министарско решење о ослобођењу стигне што пре, те да се унесе датум и № Министра у одређену рубрику распореда.

Према томе, суд је све тако и урадио и порески рачун за 1907. годину саставио не приложивши решење надлежне власти за ово ослобођење, која сума износи око 300—400 динара, већ само уз рачун спремљен акт пореског одељења, којим је наређено да се ова лица ослободу.

Сад молим, уредништво да ми објасни: да ли ће пред месном контролом, која ове пореске рачуне буде разматрала, важити само ова наредба пореског одељења о ослобођењу ове застареле порезе, кад се застарелост ових сума види и у самој рубрици распореда бр. 2 или не, па ако неће важити, него ће се ставити на терет рачунополагачу, онда да ли би требао рачунополагач да пошаље решење министра о овом ослобођењу кад буде стигло, контроли, коју умолити, да ово придружи рачунима за ту годину, или најзад, шта у овом случају рачунополагач треба да ради те да не би невино држави штету накнађао?“

— На ово питање одговарамо:

Неће контрола признати акт одељења као доказ о изостављеној суми пореза, јер по чл. 123. закона о непосредном порезу, само Министар Финансија има права да расходује оне суме, које су застареле, или је утврђена немогућност наплате услед немаштине и отумаралости пореских обавезника.

Према томе, нека општински суд непрекидно понавља захтеве одељењу, да издејствује решење министрово о расходовању ових сума, које су по његовом наређењу изостављене из распореда бр. 2. за 1908. годину, па кад то решење дође, онда да га пошље контроли, пошто су рачуни већ пред њом, те да га она придружи истима и при прегледу узме у обзир.

Без овога, она би оптеретила рачунополагача целом изостављеном сумом, као год што је безброј ових рачунополагача, који су неправедно оптерећени овим сумама, које су 1897. године изостављене из распореда бр. 2. под I па пренесене на одговорне рачунополагаче, по познатом распису Пореске Управе.

II.

Суд општине грачачке, актом својим Бр. 1824 и деловођа општине паланачке (сп. јасенички) питају:

„Поједине општине неједнако наплаћују аренду на општинским и црквеним заветинама од појединих продаваца пића, колачара, грнчара и других, а неке

општине то дају под закуп, па закупци наплаћују колико хоће.

Овај приход негде се уноси у општинеку, а негде у црквену односно манастирску касу.

Моли се уредништво за обавештење:

1. По ком се закону и колика аренда наплаћује на заветинама општинским и црквеним и на који артикал;

2. Ако законом није одређена аренда, онда ко је надлежан да одређује величину ове, и

3. Имају ли право општине и цркве да издају ово укупно под аренду, па да арендатори дају под закуп, и да ли приход иде у општинеку или црквену касу?*

— На ово питање одговарамо:

Не постоји закон, који би регулисао ово питање о аренди, јер се одредбе из закона о панаџурима и пазарним дањима не могу применити на ове случајеве.

Према томе, за све заветине и саборе, који се држе на општинском земљишту, општина има право да наплаћује аренду од оних, који ма каквом робом или иначе закоче њено земљиште.

Колика ће бити ова аренда за механе, кафане, колачарнице, и т. д. треба да одреди општински одбор.

Он може решити да се ово издаје и путем лицитације, било једном било разним лицима.

Ови приходи од заветина општинских припадају општинској каси.

Што се тиче оних заветина и сабора, који се држе око цркава и манастира и на земљишту ових, ту таксу одређују црквени тутори и манастирске управе, и приходи иду у црквену односно манастирску касу.

III.

Суд општине равно-дубравске, актом својим Бр. 1173. пита:

„По члану 1. закона о осигурању стоке, право на накнаду имају они сопственици, чија стока угине од болести или случајно.“

У вашем листу објашњено је, да на накнаду имају право и они, чија стока угине од грома.

Да ли имају права на накнаду они сопственици, чија стока буде убијена стоком других сопственика, као што је случај у овој општини, да је во једнога лица убио вола другог сопственика“.

— На ово питање одговарамо:

И по прецизном наређењу чл. 1. закона о осигурању стоке, и по намери која се хтела да постигне овим законом, види се, да накнада припада само онда, кад се ова за угинулу стоку не може тражити ни с које друге стране.

У овом истакнутом случају, ако се утврди да је во оштећеног погинуо небрежењем сопственика другог вола, онда он има право на накнаду од овога сопственика, а никако по закону о осигурању стоке.

IV.

Деловођа општине барајевске, пита:

1. „Одбор општине барајевске, у седници својој од 8. јула т. г. бр. 1178, а на

основу § 391. тач. в. каз. зак. и § 4. полицијске уредбе, ставио је под полицијски надзор извесна лица, на која се сумњало да у општини чине казнима дела и разне крађе. Решење ово одобрио је начелник среза посавског окр. београдског на основу чл. 152. закона о општинама.

Кад је суд општине саопштио лицима, која су под надзор стављена, горње одборско решење и приступио извршењу истог, поједина лица изјавила су жалбу Првост. београд. суду окр. београдског, који је иста решења суда општинског ништио, позивајући се на чл. 9. Устава земаљског, наводећи да лица под надзор стављена нису претходно саслушана, ма да у чл. 9. Устава, не стоји да лица морају бити претходно саслушана, већ да не могу бити притворена и слободе лишена без писменог и разложима поткрепљеног решења.

Како су решења првостепених судова извршена и за општинске судове у овим случајевима обавезна, то је осујећено решење одборско о стављању сумњивих лица под полицијски надзор а у општини се чине разне крађе.

Моли се уредништво за објашњење по овом предмету;

2. Одбору школе барајевске, који је изабрат 1906. год. на две године, истекао је рок у јуну месецу ове 1908. год. и према овоме у почетку школске године одбор политичке општине барајевске, којој општини припада и школа барајевска, изабрао је друга лица за чланове школског одбора за наступајуће 2 године.

Кад је ово решење достављено управитељу школе барајевске, он је исто вратио суду општинском наводећи: да је избор противан закону о народним школама, тражећи да чланове школског одбора бира збор политичке општине а не одбор.

Како политичку општину представља њен одбор у свима пословима, суд је мислио да има права и бирања чланова школ. одбора, а како управитељ на ово не пристаје, већ тражи да исте бира збор што у чл. 55. закона о народним школама не стоји изречно, већ стоји политичка општина, то се моли уредништво за објашњење, је ли надлежан одбор политичке општине да бира чланове школ. одбора, или збор, па ако је надлежан збор онда на који начин, да ли у смислу чл. 33. или чл. 53. в. закона о општинама, у овом случају да ли треба да се подносе кандидатске листе за чланове школ. одбора и гласање врши куглицама или на који начин?*

V.

На ова питања одговарамо:

Полицијски надзор или се досуђује као казна (§ 12. кр. закона) на начин прописан § 37. а, б и в и § 320. а и б кр. закона, или се под исти стављају сумњива лица на начин прописан § 4. полицијске уредбе и § 391. б кр. закона.

Кад год је први случај, онда осуду о надзору цене оне власти, које су надлежне за разматрање главне казне.

Тако, ако је надзор досуђен првостепени суд, онда умесност овога цени виши

суд уз оцену главне осуде, а ако је казну изречла полицијска власт или општински суд, онда и умесност надзора оцењују првостепени судови, као надлежни по § 15 и 16. полицијске уредбе.

Исто тако умесност стављања под полицијски надзор по § 391. б кр. закона. цене првостепени судови, пошто и те одлуке произлазе из примене III части кривичнога закона.

Што се тиче надзора, под који се стављају сумњива лица на основу § 4. полиц. уредбе, кад год не иде уз другу казну, него се само узима као превентивна мера за одржавање реда и безбедности и сузбијање рђавих дела у опште, жалба се подноси непосредној државној власти, на начин и за време оно, како је прописано овом уредбом.

Прва, опет, непосредна државна власт општинским судовима јесте за сеоске општине среска власт, а за општине окружних градова окружна начелства (чл. 142, 143, 146 и 147. зак. о општинама).

Да ова надлежност није пренесена на првостепене судове види се отуда, што је и пети став §. 4. полицијске уредбе, међан законом од 17. јануара 1904. год. сводећи време надзора од 4 на 3 месеца, кад и § 15. и 16. по којима је надлежност разматрања пресуда и решења за дела из III части крив. закона пренесена на првостепене судове, па су одредбе о надзору нарочито остављене онакве, какве су и дотле биле — т. ј. подношај ж лаба остављен и даље непосредној државној власти.

Према овоме, првостепени суд није требао да прима жалбе њему упућене и по њима доноси своје одлуке, него их је требао послати непосредној државној власти као надлежној на оцену.

Како је, он, међутим, већ поништио решења општ. суда и одбора, то нека општ. суд преко среске власти учини потребан корак, да се о овоме донесе начелна одлука Касационог Суда, како се у будуће не би догађала забуна и пометња.

VI.

Члан 55. закона о народним школама поставља правило, да чланове школског одбора бира она политичка општина, у којој је школа.

Које баш општинско представништво врши овај избор, т. ј. да ли то чини сам општински суд, или одбор или збор, о томе закон не вели ништа.

Према томе расправа овога питања има да се наслони на закон о општинама.

По овоме, пак, закону, ова дужност никако не може да припадне збору, јер је чл. 33. није предвидео.

Она најприродније припада општинском одбору, који према тачци 18. чл. 86. закона о општинама решава о свима оним предметима, за које по закону о општинама или другом ком закону, није изречно предвиђена надлежност суда или збора, а треба да их уради или реши општина.

Према томе, умесно је урадио општински одбор кад је изабрао чланове школског одбора.

О овоме избору треба да се извести школски надзорник у смислу чл. 55. ако надзорник постоји, а ако овога нема онда окружни школски одбор, који по чл. 64. т. 3. закона о народним школама надгледа рад школских одбора и расправља сукобе између ових и учитеља.

Сам учитељ, односно управитељ, нема права да непосредно чини приговоре овоме избору и уважава га или не.

VII.

Суд општине кривајске, актом својим Бр. 1286, пита:

По досадашњој пракси, многи општински судови нису до сада унапред наплаћивали таксу од оних, који подижу тужбе за испуње крађе, о којима говори § 391. кр. закона, него су по свршеној истрази осуђивали кривца да поред осталог плати и прописну таксу.

Чиновници срески, вршећи ревизију ових послова налазе, да је овакав рад погрешан, и да треба од тужиоца наплаћивати таксу у напред.

Моли се уредништво за обавештење: како је правилније поступати у овим случајевима.

— На ово питање одговарамо:

У ставу трећем § 391. кр. закона вели се: да ће се крађе плодова и оних ствари, које се непосредно појести и попипати могу, и ако су оне узете за сопствено уживање, казнити само на тужбу оштећеног.

Према томе све остале испуње крађе, ако није случај §§ 234, 235. и 236. кр. закона, казне се по званичној дужности.

По томе, а по начелу постављеном у 1. напомени код т. бр. 227. зак. о таксама, такса се неће наплаћивати унапред по свима оним испуњеним кривцима, које се казне по званичној дужности.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

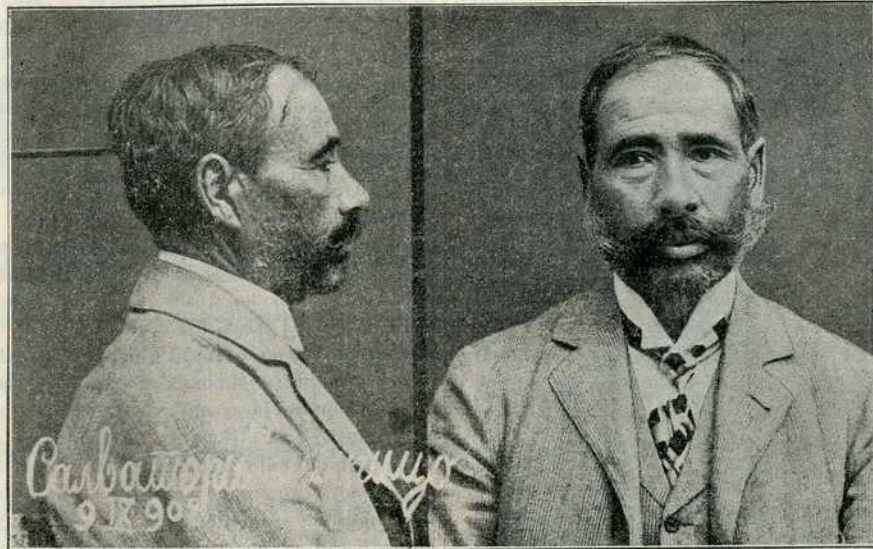
ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

Биарицо Салватори. Управа града Београда притворила је 27. прошлог месеца једног странца, који је допутовао без путних исправа, а по својој кретању и начину живота обратио је на себе пажњу полиције. Он се зове Биарицо Салватори, а родом је из Сантријетропоља (Италија). Приликом притварања код њега је нађено у италијанском новцу: 4 банкноте од по 500 лира, 3 банкноте од по 100 лира и 7 банкнота од по 50 лира. Он је покушао да ове банкноте приликом претреса од себе одбаци, па када није успео, понудио је полицијском чиновнику и новац само да га пусти у слободу. Истрагом се утврдило, да су нађене банкноте лажне, а по првим прикупљеним подацима дознало се, да је због протурања и прављења лажног новца — банкнота — раније био осуђен у Букурешту на 4 године робије.

По извесним писменим документима који су код њега нађени, за сада се утврдило, да су нађене лажне банкноте послате из Месине (Италија), где вероватно постоји организована дружина, чији је агент и овај притворени Биарицо.

Известе Управу града Београда, с позивом на акт бр. 36910. Н. Ђ.

Ноћу између 20. и 21. октобра прошле године убијен је из револвера Милан, син

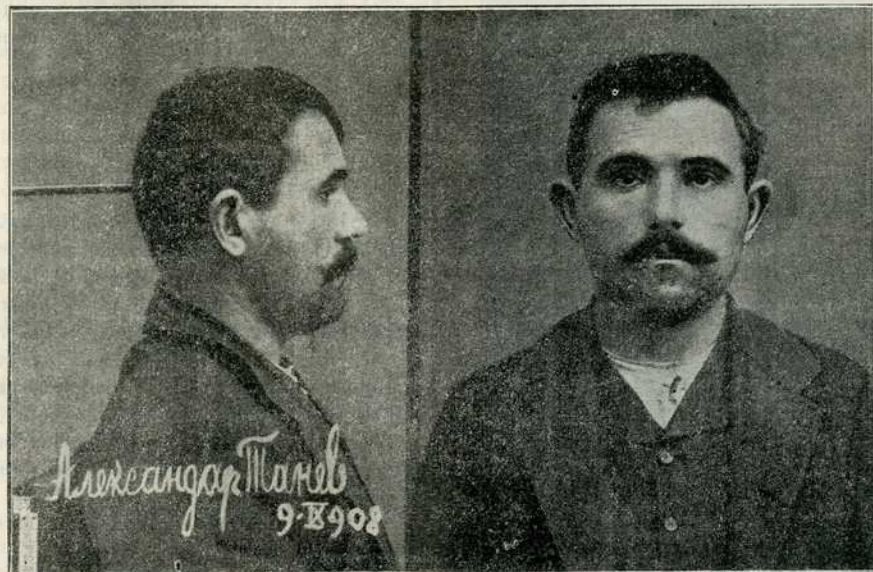

Управа Београда је преко овл. италијанског посланства о свему известила италијанско Министарство, а Биарицо је задржана у притвору док се његова екстрадиција не затражи.

Ако би когод знао да је ово лице учинио још какво кривично дело, моли се да одмах извести своју најближу власт, а ова Управа града Београда.

Александар Талев. Управа града Београда притворила је 6. текућег месеца Александра Талева, родом из Охрида, због тога, што је под туђим именом и пасошем допутовао у

Павла Очкољића, из села Лиса, у срезу драгачевском, а на путу Чачак—Краљево. Убијени Милан 20. октобра пр. год. дотерао је на својим колима из Ивањице на чачанску пијаву суве шљиве за рачун једнога трговца, испоручио их купцу, примио награду за подвоз, па по свршеном послу кренуо се за село Балуге, одакле је имао да узме од једнога свога напличара жито. На његову велику несрећу уморан од рада заспао је у колима. Рђави људи, каквих, на жалост, има повисе и међу нашим земљорадничким светом, држећи да је Милан продао своје сопствене шљиве и да, према овоме, носи са собом доста новаца, пре-

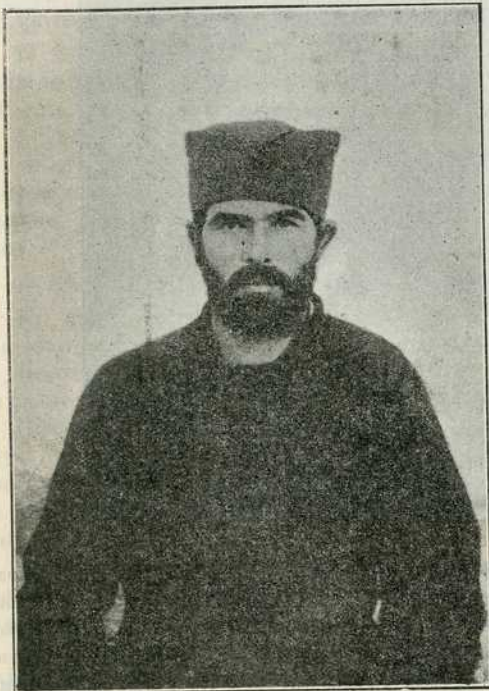

Београд. За ову кривицу кажњен је 20 дана затвора.

Истрагом се утврдило, да је Талев у Софији одговарао за једно извршено убиство у близини Софије, а сумња се, да је он у Бугарској извршио још једно убиство. О њему су тражени од бугарских власти потребни подаци. Све полицијске и општинске власти, а и приватни, ако би што год о њему знали, нека

срели су га на путу и онако успаваног убили. Пошто су га опљачкали, одвели су волове и кола у авлију Вучете Кнежевића, из Балуга и оставили су их ту, очевидно у намери, да на њ баце сумњу за извршење овога убиства. Сутрадан, рано ујутру, када је устао Вучета и изишао са сином у авлију, спазио је кола с воловима, пришао ближе и угледао убијенога Милана непомична, готово укочена, где лежи

наслоњен на канате, као да спава. Вучета је одмах известио о томе општински суд, а суд наредника среза трнавског г. М. Доронтића, који је још истога дана дошао са среским лекаром у Балуге. Секцијом и увиђајем полицијским утврђено је, да је над Миланом извршено убиство недалеко од Вучетине куће и то по свој прилици из користољубља, јер у његовом

Владимир Маџаревић

оделу није нађено ништа од поваца приликом претреса. Г. М. Доронтић одмах је повео живу истрагу и утврдио најпре идентитет убијенога Милана, јер га нико у Балугама није познавао,

Петар Бешевнћ

па ускоро пронашао и убицу *Владимира Маџаревића*, из Лисе, који је после овога убиства извршио још један покушај убиства над Чедомиром Маринковићем, из Заблаћа, а у друштву с Петром Бешевнћем, из Жежевице.

Према признању Владимиром, тога дана када је убијени Милан био на чачанској пијаци био је ту и Драгић Тимотијевић, из Липнице, па када је видео да Милан премерава пилве, падне му на ум да га треба убити и опљачкати, јер је држао да ће имати подоста новаца. Како није хтео сам да изврши дело, то нађе у једној кафаници њега — Владимира — и Петра Бешевнћа, и са њима се крене пут Балуга. На путу дочекају кола у којима је Милан спавао и Владимир га убије из револвера, а потом и опљачка, после чега волове и кола с лешом уведу у авлију Вучетину, како би на њ бацили сумњу.

Докле је Владимир био у притвору код иследне полицијске власти признавао је да је извршио убиство с разбојништвом над Миланом у друштву с Драгићем и Петром и показао је место на коме је скрио револвер из кога је убио Милана, а чија су се олова из метака потпуно слагала с оловом извађеним из главе убијенога Милана. Тако исто признао је да је извршио покушај убиства над Чедомиром, у друштву са Петром Бешевнћем. На суду је порекао своје признање дато код полицијске власти по делу убиства с разбојништвом извршеним над Миланом, те тиме успео да спасе своје саучеснике, но њега бар казна није мимоишла.

Претрес по овим кривицама био је у првостепеном суду за округ чачански. Владимир је осуђен и за убиство с разбојништвом и за покушај убиства 20. година робије у окову, Драгић Тимотијевић је оглашен за некрива, а Петар Бешевнћ је по делу убиства с разбојништвом оглашен за некрива, а по делу покушаја убиства осуђен на 2 године робије у окову. Како је ова пресуда првостепеног чачанског суда поништена од стране Касационог Суда, због осуде Владимирове, донесена је нова пресуда, којом је Владимир осуђен на смрт.

Владимир је пре овога био осуђен на три године робије у окову због опасне крађе.

И Владимир и Петар склопи су на вршење свију крив. дела, обојица су нерадици и алкохолчари. Прави типови наших сеоских зликоваца.

С. Т.

ПОТЕРЕ

Војислав Јовановић, Јолић, из Лесковца, извршио је једну крађу, због које је стављен под крив. истрагу и притвор, но ноћу између 5 и 6. ов. месеца утекао је из притвора. Војислав је стар 19 год., средњег раста, црномањаст, у цивилном одећу, на глави има фини сламни шешир. Нека све полицијске и општинске власти обратe пажњу на њ и у случају проналаска стражарно га спроведу начелнику среза лесковачког, с позивом на депешу Бр. 20569.

Василије Јов. Пантић, тежак из Куле, утекао је 5. ов. месеца из притвора, у коме је био због силовања. Василије је стар 17. година, црномањаст, сувоњав, на левој страни лица до слепог ока има једну белугу, од одећа има гуњче, а на глави шајкачу. Све власти треба да га живо потраже и пронађеног стражарно спроведу начелнику среза млавског, с позивом на депешу Бр. 14471.

Живан Илић, родом из села Мађара, у срезу прокупачком, осуђеник нишког каз. завода, утекао је с рада 5. ов. месеца. Живан је стар 32. године, високог раста, сувоњав, косе црне, чеља малог; од одећа има бео гуњ, гаће и кошуљу, на глави шајкачу. Све полицијске и општинске власти нека га најживље потраже и у случају проналаска стражарно спроведу Управи нишког казног завода, с позивом на депешу Бр. 2239.

НАЂЕН ЛЕШ

У околини села Михаиловца, у срезу брзопаланачком, нађен је 30. прошлог месеца поред обале дунавске леш једног непознатог мушког лица. Секцијом је утврђено, да је смрт наступила дављењем и да је леш био у води бар 20. дана. Непознати је стар 18—20. год., малог раста, добро развијен, дуге, смеђе косе, по угловима око усана и на бради има мало смеђих длака; од одећа има белу кошуљу са порупчићима на грудима и прие уске чакшире; око леве ноге везана му је једна врица, канан. На лицу нема никаквих повреда. Све власти па и приватни, ако би што год знали о овом лицу његовој породици, нека известе начелника среза брзо-паланачког, с позивом на акт Бр. 9538.

КРАЂЕ СТОЌЕ

Ђири Петковићу, из Класуре, украђен је пре неки дан један коњ доргаст, матор 26. година, са жигом положено «Т». Нека све власти обратe пажњу на овога украђенога коња, па у случају проналаска известе начелника среза бело-паланачког, с позивом на депешу Бр. 7036.

Радовану Пантићу, из Горића, среза ваљевског, ноћу између 29. и 30. прошлог месеца украђена је једна кобила длаке зелене, матора 8. година, дугачког репа, копита десне ноге прела уздуж, са жигом «К», који јд окрепут ка гриви, а поред њега и жиг «V.» Нека све полицијске и општинске власти потраже ову украђену кобилу, па у случају проналаска известе начелника среза ваљевског, с позивом на акт Бр. 14972.

УХВАЏИНИ

Светозар Томовић, бив. писар општине рудничке, у срезу качерском, чију смо потерницу донели у 32. броју нашега листа, ухваћен је, те је према томе престала потреба за његовим даљим тражењем.

Богдан Јанковић, пекарски момак, чију смо потерницу и слику донели у 35. броју нашега листа, ухваћен је у Осиповици, те је стога престала потреба за његовим даљем тражењем.